

Vermuts i barbuts

Magda Minguet

Vermuts i barbuts

La Campana

Paper certificat pel Forest Stewardship Council*

Primera edició: octubre del 2024

© 2024, Magda Minguet

© 2024, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.
Travessera de Gràcia, 47-49. 08021 Barcelona

Penguin Random House Grupo Editorial està a favor de la protecció de la propietat intel·lectual. La propietat intel·lectual estimula la creativitat, defensa la diversitat en l'àmbit de les idees i el coneixement, promou la lliure expressió i afavoreix una cultura viva. Gràcies per comprar una edició autoritzada d'aquest llibre i per respectar les lleis de propietat intel·lectual en no reproduir ni distribuir cap part d'aquesta obra per cap mitjà sense permís. En fer-ho esteu donant suport als autors i permetent que PRHGE continuï publicant llibres per a tots els lectors.

De conformitat amb el que disposa l'article 67.3 del Reial decret llei 24/2021, de 2 de novembre, PRHGE es reserva expressament els drets de reproducció i d'ús d'aquesta obra i de tots els seus elements a través de mitjans de lectura mecànica i altres mitjans idonis amb aquesta finalitat. Dirigiui-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, <http://www.cedro.org>) si necessiteu reproduir algun fragment d'aquesta obra.

Printed in Spain – Impres a Espanya

ISBN: 978-84-19836-15-1

Dipòsit legal: B-11.412-2024

Compost a Fotoletra, S. A.

Impres a Romanyà Valls, S. A.
Capellades (Barcelona)

CA 3 6 1 5 1

Per a la meua mare

Índex

1. Foodie Match	9
2. Guineus i pastanagues	15
3. Habitacions per hores	29
4. «I will survive»	47
5. Més « <i>food</i> » que « <i>fit</i> »	55
6. M'esteu preguntant molt... ..	69
7. Ostres, tu, quin paleta	81
8. Soparet	99
9. Manipedi	117
10. Ni galetes per al tió	131
11. Ella no t'ho faria mai	147
12. Cagar-la a la primera	161
13. Entre Carrie i Teresina	175
14. Fer la cullereta.	187
15. Endevina qui ve a sopar	205
Agraïments	221

Foodie Match

Estic en un moment de la vida en què obtinc més plaer del menjar que no pas del sexe. Sé que d'entrada sona molt fort, i quan ho dic en veu alta primer tothom riu, després se'ls congelen les faccions i finalment em diuen: «Ai, sí, jo també». De fet, només parlaria de restaurants. De les vieires amb foie que ens vam menjar en aquell far de la Costa Brava, del *lobster roll* que em va fer posar els ulls en blanc en el darrer sopar d'amigues o d'aquell japonès amagat al Born, del qual no direm el nom perquè no es massifiqui.

M'al·lucina descobrir nous llocs i que em recomanin els plats imprescindibles de cada casa. Tinc un xat de WhatsApp amb mi mateixa amb una llista de llocs pendents que no para de créixer, i per això m'agradaria que la meua futura parella gaudís del menjar tant o més que jo. Que no sigui el típic ranci que, si demano el plat més car de la carta, em miri pensant que li surt més a compte quedar-se a casa. De fet he anat a cites on m'ho he passat molt bé veient la cara desencaixada del meu pobre acompanyant quan veu que de-

mano el peix del dia amb el preu més terrible possible: p. s. m., «preu segons mercat». La sorpresa ja ens la trobarem amb el compte, facin les seves apostes. He quedat amb algun pobre desgraciat que ha decidit llegir la carta començant per la columna dels preus i que ha acabat sopant el pa de coca amb tomàquet de quatre euros. Per favor, calla, menja i diverteix-te. Demana el filet de vedella, demana el llobarro. T'inc molt clar que els diners d'aquesta vida els vull per viatjar, per llegir i per a un bon dinar maridat amb vi de la terra. I l'herència? Ups, me l'he menjat.

Des que em vaig divorciar he estat molt activa en el món de les aplicacions de cites i, sincerament, el que més m'il·lusiona quan quedo amb algú és saber quin serà el lloc escollit per al sopar. Un bon àpat és clau per decidir si acabarem al llit, i hi ha molts llocs a Barcelona que em desfan com un coulant. M'imagino primeres cites en terrasses amagades del Gòtic, restaurants italians que fan olor de llimona i de Costa Amalfitana o menús degustació que acaben amb una copa en un *rooftop*.

Però aquest tipus de trobades no arriben. Us juro que la gent de les aplicacions té una nefasta cultura gastronòmica, i això em pertorba, em desespera. Em trobo amb situacions surrealistes, veritables insults a la cuina de tradició i de picada, ja us ho podeu imaginar. La més habitual? Em volen portar a sopar a una cadena italiana de parets vermelles i pa d'olives. *Amore*, no conec a cap major d'edat que pugui passar-s'ho bé menjant d'una font gegantina d'espaguetis que tenen el mateix gust exacte aquí que a Segòvia. Fi de la cita.

Encara n'hi ha de pitjors, els que diuen que coneixen un lloc boníssim amb un pop per morir de plaer. De debò? O sigui, de debò em vols portar a un lloc on m'arribarà una pota de pop sobre un llit de parmentier de patata? Bloquejat, *unfollow*, mort per asfixia de tentacles. És que no puc més. Com han pogut sobreviure els restaurants de Barcelona sense pops, tàrtars i coses trufades? Em moro d'avorriment davant d'aquestes cartes clòniques que comencen amb una croqueta i acaben amb un pastís de formatge desfet. Estic atrapada en un etern dia de la marmota en què totes les cites són més que previsibles. Si el sopar comença amb unes braves, ja et pots imaginar que acabarà amb un missioner al llit. Què pots esperar d'algú que ni tan sols s'esforça a sorprendre't amb un bon restaurant?

També descarto directament les cites mandroses que et diuen: «Tria tu, a mi m'agrada tot. Qualsevol lloc em va bé». O la pitjor frase que em poden dir: «El menjar és el que menys importa». Si ja d'entrada vol que faci jo la reserva del restaurant, després també voldrà que sigui jo la que pensi les vacances, triï la sèrie de la nit o compri el regal de Nadal de la seva mare. Un altre d'eliminat.

La cosa s'ha complicat tant que després de donar-hi moltes voltes he decidit crear jo mateixa una aplicació de cites en què el *match* es fa amb el plat i no amb el paio. Fins al dia que ens desvirtualitzem no sabem com som físicament perquè a l'aplicació només hi publiquem fotos de plats, productes, localitzacions i begudes. Arriscat? Què voleu que us digui, em sembla que m'agrada més veure la intensitat de colors d'un poke bowl que segons quines ca-

res. Si hem de veure, carn que sigui a baixa temperatura i amb una bona reducció de porto.

L'app es diu Foodie Match i potser queda fatal que ho digui jo, però és la bomba. Tots els que passem dels quaranta anys ja tenim el perfil actiu i fins i tot els poquíssims matrimonis fidels que conec també se l'han descarregat. Com pots renunciar a conèixer algú que et proposa un arròs cobert de tàrtar de gamba? Amor, portem mitja vida junts, deixa que em descarregui la Foodie Match, que hi ha vida més enllà del restaurant de menú tancat on em portes els diumenges. Si hi ha aplicacions per anar d'excursió o per jugar al Trivial, per què no una app de cites gastronòmiques? A més, la Foodie Match no et compromet, d'entrada, a res més que a gaudir de la vetllada. Si amb les copes finals la cosa va a més, aquí ja no m'hi fico. Però la idea és compartir taula amb un desconegut del qual només has vist què li agrada menjar. Llepafils del món, absteniu-vos-en.

Us prometo que entrar a la Foodie Match em fa salivar com un gos de Pavlov. Clico la icona vermella del telèfon amb moltes ganes de veure les fotos d'emplatats, de llocs idíl·lics i de cels ataronjats acompanyats de copes de colors amb els marges ensucrats. El funcionament és tan fàcil com enamorar-te d'una mortadella amb festucs i clicar la reserva del perfil per saber si aquell usuari té disponibilitat.

Al començament les meves amigues no van veure clar això de quedar amb algú sense saber-ne res concret, però l'èxit de les cites ha fet que l'app vagi de menys a més, i qui es baixa l'aplicació acostuma a ser algú agosarat i a la vegada enginyós. *Voilà*, això és el que volia. Homes que em sedu-

eixen el cervell i que em posen a cent sense ni tan sols tocar-me.

Ramon, 43 anys de maduració. Producte de proximitat. Recepta tradicional però amb un toc canalla.

Víctor, 26. Del mar a la taula en menys de vint-i-quatre hores. Fresc i disponible per menjar en cru.

Helena, 52. Soc com el bon vi. Aroma afruitada i molt potent en boca. No deixis que m'escalfi en excés.

Ja us imagineu que ara la Foodie Match és un èxit. Un revulsiu total, la novetat que tots estàvem esperant perquè eleva de manera definitiva el món de les cites més enllà dels claus puntuals del món 2.0. És evident que aquells a qui els agrada menjar bé també gaudeixen d'una bona sobretaula, d'allargar la conversa i de comentar els ingredients de cada passi. És gent que és capaç de recórrer centenars de quilòmetres per anar a un lloc on serveixen un plat excepcional i que organitzen els seus viatges en funció de la reserva dels restaurants. Les activitats culturals i les visites a museus només ens serveixen per fer temps fins al proper àpat.

Per fi hem eliminat els pretensiosos que es creuen que per demanar un parell d'ostres ens tindran rendides als seus peus i als seus llits. Ara, per fi, anem a grans cites que potser no acaben en res però on tots gaudim com mai. Des de la copa de cava de l'aperitiu fins al carretó de les postres. Vetllades en què escuro el plat amb pa de massa mare i oli d'oliva verge extra. Faig *stories* de fumates blanques i tinc petits orgasmes quan veig arribar a taula una acurada selecció de formatges.

Sé que ara mateix et mors de ganes de baixar-te l'aplicació, i segur que ja tens al cap el plat amb què et presentaràs. És el mateix que li passa a tothom i, sincerament, no m'ho esperava. Pensava que la comunitat de friquis apassionats dels restaurants era més petita, i resulta que la gent té fam de bones experiències i de sopars memorables. Després de tants anys malvivint de periodista, escrivint textos miserables i anant a cites desastroses, ara per fi m'ha arribat l'èxit amb una app per a gent que prefereix menjar abans que el sexe.

Aquesta és la meva història, aquestes són les meves cites. Per cert, soc la Gemma.